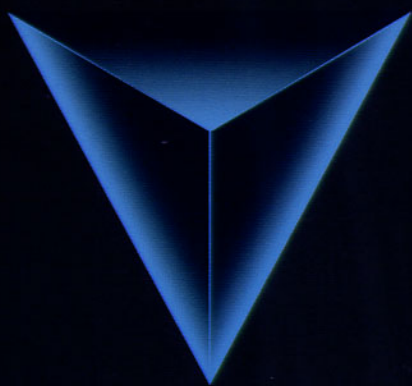

TRANSURFING

VADIM ZELAND

APOKRIFNI
TRANSURFING

Prvi osviješteni koraci u tom
čudnom i još tisuću puta
čudnom svijetu

Biblioteka alter:ego

Naslov originala

Апокрифический трансерфинг
*Первые осознанные шаги в этом странном
и еще тысячу раз странном мире*

Prvi put objavio Eksmo 2010.

Tekst © Vadim Zeland, 2010.

Hrvatsko izdanje © Planetopija, 2011.

Prijevod Ivančica Tarade

Lektura Ljiljana Puljar Matić

Korektura Ivan Marenić

Urednica Danijela Duvnjak

Naslovnica Studio 1, Zagreb

Grafičko oblikovanje Ermego, Zagreb

Tisak Printera grupa, Sveta Nedelja

Za nakladnika Marina Kralj Vidačak

Nakladnik Planetopija, Zagreb

listopad 2011.

VAŽNO!

Prije uvođenja bilo kakvih promjena glede vlastitog zdravlja konzultirajte se s liječnikom. Ni autor ni nakladnik ne preuzimaju odgovornost za bilo kakvu zdravstvenu tegobu nastalu tijekom primjene savjeta iz ove knjige. Svaka primjena ideja i informacija sadržanih u ovoj knjizi smatrat će se činom koji je čitatelj poduzeo na vlastitu odgovornost.

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku.

ISBN 978-953-257-212-4

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 782121.

Vadim Zeland

Apokrifni transurfing

*Prvi osviješteni koraci u tom čudnom
i još tisuću puta čudnom svijetu*

Zagreb, 2011.

Sadržaj

<i>Predgovor: Probudili smo se u drugoj stvarnosti . . .</i>	7
Cilj: put ili odredište?	17
Temeljno načelo gospodara	44
Svijet snova	55
Pozdrav, prijatelji kiborzi!	64
Paraziti svijesti	67
Razgovarajmo o seksu	75
Čaša vode.	94
Druga civilizacija.	100
Iskorak iz stroja.	118
Paraziti tijela	120
Tvorci matrice	125
Živa voda.	128
Glazbena vilica od kristala.	157
Živi zrak	164
Netradicionalno u ezoteriji.	175
I ponovno: "Naprijed u prošlost!"	177
Proces starenja kreće unatrag	187
Znanje nije za svakoga	198
Živa hrana	202
Energija namjere	233
Namjera zdravlja	241

Prilog 1.

Osobni intervju	259
Osobni život.	273
Pogledi na svijet	278
Odnos prema kritici.	284

Prilog 2.

Temeljna načela povišenja energetike.	287
Vraćanje zdravlja.	289
Stadion u kupaonici	290
Štetne navike.	295
Drvo života	300
Stvarni uzroci bolesti	306
Izvori smeća	312
Zaboravljeni iscjelitelji.	316
Generator namjere.	322
Korekcija i zaštita aure	331

Prilog 3.

Temeljni recepti	339
----------------------------	-----

Prilog 4.

Malo poznate činjenice	355
----------------------------------	-----

Prilog 5.

Neizbježna pitanja	360
------------------------------	-----

Prilog 6.

Rječnik pojmova.	379
--------------------------	-----

Probudili smo se u drugoj stvarnosti

Ova vam se knjiga može učiniti donekle neobičnom budući da se u njoj pojavljuju stvari koje uobičajeni razum nije navikao vidjeti na jednome mjestu: ezoterija i kulinarsstvo, materijalni seks i nevidljivi suptilni svijet, božansko i tehničko, mistično i svakodnevno. Mogu li se pitanja koja se tiču isključivo medicinskih potreba povezati s problemima duhovne potrage i razvoja?

Stvarnost u kojoj živimo nije više onakva kakva je bila prije nekoliko desetljeća. Promjene se događaju vrlo brzo i jačaju poput lavine. Svima je poznat pojam biosfere koja je stanište živih bića. No, malo tko je upoznat i razmišlja o tome da postoji i pojam tehnosfere. *Tehnosfera* obuhvaća sve tekovine industrijske civilizacije, počevši od kućanskih električnih uređaja pa sve do hrane. Sve čega se dotiče tehnosfera, uključujući i samog čovjeka, izloženo je temeljnoj, iako ne uvijek vidljivoj, transformaciji.

Kad je civilizacija krenula tehnogenim putem razvoja, počeli su djelovati zakoni koji prije uopće nisu bili uočljivi. Utjecaj tih zakona sada dovodi do toga da se tehnosfera stalno skuplja u matricu. Matrica je svojevrstan konglomerat, sustav u kojemu se čovjeku dodjeljuje uloga bakterije koja hrani sustav. Filmovi poput *Matrixa* i *Surogata* uopće nisu fantastika, već naša vrlo bliska budućnost. I tu se čak ne radi o tehnici kojom se čovjek okružuje. Kad ljudi dospiju u zajedničko *informacijsko* polje koje su stvorila najrazličitija sredstva

masovnih medija, nalaze se pod utjecajem sustava. Više nije čovjek taj koji upravlja sustavom, nego sustav u potpunosti kontrolira čovjeka i podređuje ga sebi. U sveopćoj informacijskoj paučini to je lako.

Kome to može odgovarati? Nikome. Čovjek je samo navikao misliti da se sve što se oko njega stvara, odvija prema volji nekih drugih ljudi. Zapravo se *sustav samostalno razvija*. Tko upravlja džunglama? Nitko, one same rastu i žive kako bi trebale od trenutka kad su se biljke spojile i pokušale nekako međusobno funkcionirati. Shvaćate li?

Evo što odgovara sustavu. Njemu je potrebno doći do točke stabilne ravnoteže, oformiti optimalnu konstrukciju u kojoj će ljudi poput kiborga održavati njegovo postojanje. Što je za to potrebno? Čelije matrice trebaju biti ispunjene poslušnim elementima. Kao prvo, ti elementi ne smiju biti potpuno zdravi kako ne bi imali slobodne energije, a kao drugo, trebaju biti lagano “udareni” kako ne bi razumjeli gdje se nalaze. Energije i svjesne volje trebaju imati samo koliko im treba da bi pravilno izvršavali svoje dužnosti – ni više, ni manje.

Jeste li se zapitali zašto se nakon posla mnogima ništa više ne da, osim da se izvale na kauč ispred televizora? Umor takve vrste je uobičajena stvar, na to ste navikli. No je li to normalno? Nije. Uobičajeno ne znači da je normalno. Nije vam palo na pamet zapitati se zašto se život suvremenog čovjeka doslovno nalazi na vrhuncu između 20. i 40. godine? Kao mlad stručnjak nikome ne trebate jer nemate iskustva, a nakon 40. više niste potrebni jer su iz vas iscrpli sve što se moglo. Zbog toga ste nakon četrdesete nezanimljivi i suprotnom spolu. Opet, je li to normalno? Uobičajeno je, ali u biti, nešto tu nije u redu, zar ne? No, ne mora biti tako!

Još jedna stvar odgovara sustavu – *smanjenje broja stanovnika*. Reklo bi se da će smanjenje brojnosti korisnika smanjiti učinak koji sustav od njih dobiva. No zapravo, kad se sustav sažme u matricu, preživjeli potrošači pretvorit će se u dobavljače kojima se potpuno

kontrolira, dakle, njihova će davanja biti potpuno pod kontrolom, što znači kvalitetnija, organiziranija, a ne kao sada – izaberi što želiš (dok se još ima odakle izabrati) i radi što želiš, ako još nisi dovoljno “zombiran”. U tome je cilj i smisao sličnog sažimanja.

Ponovno se pitamo nalazi li se netko iza svega toga. Danas je moderno raspravljati o neodređenim glasinama o nekakvoj svjetskoj vladi poznatoj također kao Bilderberški klub kojem pripadaju najbogatiji i najutjecajniji ljudi planeta. No to je tek trik sustava kako bi se odvušla pozornost. *Mnogi* naivno vjeruju da je dovoljno ukloniti tu šačicu skorojevića koja je potajno zamislila pokoriti cijelu svjetsku populaciju i problem će se riješiti. Nema govora o tome. Ako u povrtnjaku odrežete samo vrh biljke, a ostavite korijen, zar će biljka nestati?

Ljudi na vlasti samo su marionete sustava u još većoj mjeri nego njegovi obični članovi. Prve sustav izravno povlači za niti, a druge indirektno, preko reklama, lažnih ciljeva, dezinformacija i ostalih otpadaka koje im šalju oni prvi. U suvremenom društvu ne događa se da netko zamisli nešto globalno, na primjer, da započne rat, a zatim to ostvari prema osobnom planu. Bankar neće moći financirati tako skupo “zadovoljstvo” ako se do vlasti ne probije odgovarajuća grupa. Ona se pak neće uspjeti probiti ako za to ne sazriju odgovarajući uvjeti. U sustavu je sve međusobno povezano i isprepletano. No uzroke ne treba tražiti u samim uvjetima, već puno dublje – ondje gdje se ti uvjeti stvaraju.

Na koji se način ostvaruju *planovi sustava*? Vrlo jednostavno: kao prvo, manipuliranjem pozornošću osnovne mase ljudi, a kao drugo, još jednostavnije, preko hrane kojom se hrane.

Kontrola pozornosti najučinkovitiji je način kontrole uopće. Ne treba se čak niti baviti nekakvom osobitom ideološkom propagandom, sasvim je dovoljno navesti magarca da misli na mrkvicu tako što će mu je se objesiti pred nos i on će je poslušno slijediti kamo god je potrebno. Princip je taj da se pozornost fiksira na onu informaciju koja odgovara sustavu, a od životno važnih pitanja na svakojake se

načine odvlači pozornost u smjeru nebitnih stvari. Možemo navesti gomilu primjera kako se to radi.

Izmišljaju se bolesti protiv kojih se svi trebaju hitno cijepiti, a problem raka, koji se stalno povećava, odvodi ljude daleko od ključnih rješenja. Vrlo se često u medijima provlači informacija o tome kako se napokon otkrio lijek protiv raka. To je istodobno i smiješno i tužno. Koliko “čudesnih otkrića”! A ljudi i dalje umiru. Međutim, izvorni i osnovni razlog otkrio je još početkom prošlog stoljeća dr. Otto Warburg. No na to se vrlo brzo zaboravilo.

Nigdje se izravno ne govori o tome da se biosfera već pretvorila u tehnosferu i što iz toga proizlazi. Pozornost se odvlači na sasvim drugu stranu – na probleme koji se još nisu dogodili i ne zna se hoće li se uopće dogoditi. Na primjer, na globalno zatopljenje, zahlađenje, poplave, 2012. godinu, i slično.

U raspravama oko filma *Avatar* pozornost se usredotočuje na vizualne efekte, a od problema podjele društva na poklonike tehnosfere i biosfere koja nas očekuje u bliskoj budućnosti, na svaki nas se način pokušava odvući. Upravo zbog toga Oscara nije dobio *Avatar*, već onaj film koji nas navodi da razmišljamo u “ispravnom” smjeru: ne treba se plašiti sustava, već onih “agresivnih Arapa” koji, tobože, predstavljaju realnu prijetnju.

To opet ne znači da netko potajno usmjerava medije u njemu potrebnom smjeru. Sve se događa samo od sebe, kao u džungli. Više nije tako lako privući pozornost suvremenog čovjeka koji je preopterećen količinom informacija. Čime ga je najlakše privući? Onime što ga uznemiruje, brine, plaši. Zato mediji i funkcioniraju tako kako funkcioniraju, ali ne na svjesnoj razini, nego na razini instinkta novinara.

Kontrola se ostvaruje tako nezamjetno, postupno i “prirodno” da nitko ništa ne naslućuje. Elementi sustava ne stignu se ni približiti, a već ih označe elektronskim čipovima i potpuno ih kontroliraju kao zečeve u kavezu. Samo što čipovi neće biti implantirani u glavu – to je ponovno trik za odvlačenje pozornosti. Ljudi mogu do mile

volje bjesniti i protestirati protiv takvih neljudskih akcija koje pojedincu oduzimaju njegova prava. Sve će biti obavljeno puno kulturnije, na primjer, preko vozačkih dozvola ili bankovnih kartica bez kojih zečevi jednostavno ne mogu živjeti. Na lako razumljiv način objašnjavaju im da je to za njihovu korist, udobnost i sigurnost. Velika većina će kao i uvijek povjerovati u sve te besmislice koje im sugeriraju i poslušno će se složiti, a protivnike takve akcije će nakon toga zajednički ocnjivati kao da su nakaze i odmetnici.

Čini se da je s informacijama više-manje sve jasno. *No što je s hranom, zar se preko nje također može upravljati?*

Da, lako. Ono što u čovjeka izravno ulazi, upravo je ona ista kuka za koju ga se zatim može objesiti gdje se želi, poput krpene lutke. I istodobno se takav način kontrole čini tako "prirodnim" i tako je dobro zakamufliran da "lutka" ništa ne primjećuje i misli da je sve normalno, kao što treba biti.

Bertrand Russell, engleski filozof i pacifist, već je davno pisao o tome da je pomoću posebne prehrane i "liječenja" preparatima potpuno moguće stvoriti ljude koji će biti poslušni poput ovaca u stadu.

Evo konkretnog primjera. Američka je vlada 1974. godine zadatak smanjivanja broja stanovništva u zemljama trećeg svijeta proglasila pitanjem nacionalne sigurnosti. Na koji je način trebalo ostvariti takvu politiku? Državni tajnik Kissinger u Memorandumu nacionalne sigurnosti SAD-a izravno je savjetovao, uz provociranje ratova, korištenje prehrambenih namirnica kao instrumenta za smanjivanje populacije.

Kissinger je vrlo pametan čovjek i smatra se jednim od sto vodećih svjetskih intelektualaca. I dan-danas je živ i zdrav, ima 86 godina budući da se ne hrani onime što je preporučio drugima, suvišnim ljudima našeg planeta. Dobitnik je i Nobelove nagrade, baš kao i trenutni predsjednik. (Sustav zna komu treba davati takve nagrade.) Također je član Bilderberškog kluba.

On je jako dobro znao da će se društvo zombiranih bakterija s lakoćom dati zavesti reklamom o hrani iz matrice; a one malobrojne, koji će se probuditi i shvatiti u kakvu zamku ih mame, ismijavat će i na svakojake načine ponižavati.

Još davno prije tog Memoranduma sustav je prirodno stvorio takav smjer kao što je eugenika (ideja “rasne higijene” i smanjivanja populacija). Prvi preliminarni eksperimenti pristaša eugenike bili su primitivni, nehumani, “nedemokratski”, kako se danas obično govori, i nailazili su na snažan odjek u ideologiji nacizma i staljinizma. U današnje se vrijeme sve to odvija puno suptilnije (gotovo elegantno) i prikriveno, kroz kemiju i genetski modificirane organizme (GMO).

Transgenetska tehnologija je genijalan izum koji ubija dvije muhe odjednom: to je istodobno i sredstvo smanjivanja populacije i sredstvo potkopavanja prehrambene sigurnosti pojedinih zemalja, jer sjeme modificiranih biljaka više neće proklijati i tako se dragocjeno sjeme biljaka uvijek nalazi u rukama korporacije. Idealna metoda manipuliranja. Ne treba čak ni započeti rat. Samo uskratiš isporuku sjemena u potrebnom razdoblju onima koji su neposlušni i radi s njima što te volja.

Sustav neprestano usavršava svoje metode. Takva primitivna metoda pristaša eugenike, kao što je prisilna sterilizacija, podići će naravno val društvenog protesta. No to je ponovno samo još jedan trik za odvlačenje pozornosti, neka vrsta kosti koju baciš među gomilu da je rastrga. Stvarne metode funkcioniraju neprimjetno i prikriveno, tajno se usklađujući s društvenim mišljenjem i skrivajući se iza tobože humanih ideja. Takva mimikrija uvijek izvana izgleda svrsishodno, na primjer: genetska modifikacija biljaka potrebna je i pogodna budući da povećava prinos i uklanja potrebu za pesticidima. Pa procijenite sami je li to loše?

Zapravo je to mit koji su umjetno stvorile korporacije. Činjenice govore da je prinos transgenetskih biljaka puno manji, a umjesto prijašnjih štetočina i korova stvaraju se drugi koji se ničega ne

plaše i za koje je potrebno izmisliti nove vrste pesticida. Na poljima genetski modificirane soje vlada grobna tišina: ne čuje se ni pjev ptica, ni zujanje kukaca, ne uočava se uopće nikakvo kretanje života, kao da su biljke plastične. No onima koji sve to nisu vidjeli nije strašno jesti kobasicu, oni čak i ne slute da se sastojci iz GMO-a dodaju već u praktički sve vrste hrane: u polugotove namirnice, suhomesnate proizvode, slastičarske i mliječne proizvode, pahuljice, čokoladu, majonezu, umake, napitke – u svu hranu iz matrice koju možete naći u supermarketima. Ne ustručavaju se dodavati ih čak ni u dječju hranu. No toga je malo tko svjestan zato što se sve informacije pažljivo skrivaju.

To vas čudi? Već odavno je došlo vrijeme da se prestanete čuditi. Realno stanje stvari je arogantna i besramna gesta u suprotnosti sa slatkim šećernim sirupom koji se slijeva s malih ekrana.

Zar se nikakva istraživanja ne provode? Provode se prema uputama korporacija koje proizvode GMO. Rezultati takvih istraživanja, kao što možemo vidjeti, vedri su i veseli: “transgenetski” proizvodi apsolutno su neškodljivi. Vjerojatno se sada unajmljeni znanstvenici trude kako bi dokazali da su ti proizvodi čak i korisni. Jedino neovisno istraživanje provodila je doktorica biologije Irina Ermakova, no ubrzo je bilo naglo zabranjeno jer je pokazalo šokantne rezultate.

U SAD-u su čak doneseni zakoni poput onoga koji zabranjuje uzgoj voća i povrća u vlastitom dvorištu, a drugi zabranjuje da se na etiketi označe proizvodi koji sadrže GMO. Ljudi su već faktički lišeni mogućnosti izbora. Jedi što ti daju i šuti. Zvuči nevjerovatno, zar ne? Države Europske unije zasad se u tom pogledu snažno brane. A eto, mi ćemo uskoro dostići Ameriku. Ono što ne jedu u Europi, uvaljuju nama kao da smo odlagalište otpada. U našim supermarketima nikako ne možete odrediti sadrži li proizvod GMO ili ne zato

* Autor govori o Rusiji, *op. ur.*

što zastupnici (a oni su sami poslušni i predani elementi sustava) ne samo da su se odlučno odrekli razmatranja tog pitanja nego su i ukinuli certifikaciju robe.

Najzanimljivije je to da je politika vlade SAD-a (ili "svjetske vlade" – zovite je kako želite) koja je usmjerena protiv država trećeg svijeta, stvorila neočekivane posljedice i za sam SAD. Već je trećina Amerikanaca neplodna. Što mislite zbog čega su se toliko zabrinuli kad su obustavili postupak usvajanja ruske djece u američke obitelji? Druga trećina Amerikanaca pati od gojaznosti, a prije samo nekih tridesetak godina to je bila nacija koja se bavila trčanjem i bila opsjednuta organskom (prirodnom) hranom. I još jedna trećina je na antidepresivima. Statistika je tako jednostavna i očita. Na sve strane svi naivno i lakomisleno vjeruju da je to normalno. Nikoga ne čudi što se sindrom kroničnog umora i stresa pretvorio u normu života suvremenog čovjeka. To je također normalno. Ništa ne se ne događa, ha?

Odakle takve dramatične promjene? Zar bioproizvodi više nikoga ne zanimaju? Razlog je vrlo jednostavan: mrtva sintetička hrana, osobito *fast food*, najviše rasprostranjen u Americi, izaziva ovisnost koja se ni po čemu osobito ne razlikuje od narkotičke. *Cijelu svjetsku populaciju već čine okorjeli ovisnici o hrani.*

Sjećate li se priče o Sindbadu moreplovcu? Jednom su putnici dospjeli u zemlju u kojoj su ih mještani dočekali vrlo srdačno i počeli ih hraniti ukusnom hranom. Putnici su tu hranu jeli tijekom dužeg razdoblja i postupno su se njihova tijela pretvorila u debele trupove, a svijest se pomutila. Prestali su objektivno procjenjivati stvarnost. Ispostavilo se da su ih toveli za klanje. Ne prestajem ponavljati da bajka i fantastika ne postoje – sve su to oblici naše stvarnosti koji već jesu ili će tek biti realizirani.

Još jedna jednostavna statistika: u posljednjih nekoliko godina trećina pčela u SAD-u je uginula. Nitko točno ne zna zašto se to dogodilo. Mogući uzroci su elektromagnetski smog od mobitela, transgenetske biljke, kemija, a možda i sve to skupa. Znači li

to da više neće biti meda? Ne, puno gore – neće biti biljaka koje pčele oprašuju. Koliko takvih biljaka ima? Najmanje tri četvrtine. U nekim kineskim provincijama pčele su konkretno bile uništene pesticidima i sada ondje biljne kulture u doslovnom smislu oprašuju ljudi i to ručno. No taj problem nikoga ne brine – svi su zabrinuti zbog mita o 2012. godini koji su davnih dana izmislile Maje.

Sve je to jako tužno. Čovjek, koji je umislio da je vladar prirode, uobraženo je izazvao destruktivan nered u jedinstvenoj biosferi koja je nastajala tijekom milijuna godina. Razumijete li što se događa? To je isto kao da pustite majmuna u kemijski laboratorij. Što god bi taj majmun napravio, pa makar iz znanstvenih ili superznanstvenih pobuda, pretvorilo bi se u katastrofu.

Glavna misao koju želim prenijeti je ta da *nama ne upravljaju konkretne osobe, mi samo zajedno i nesvjesno koračamo prema matrici u kojoj će vladati potpuna kontrola sustava*. Sve se to događa pod okriljem demokratskih i humanitarnih reformi koje se odvijaju u okviru suradnje, mira, spašavanja čovječanstva itd. Čovjek kojeg je zarobio sustav ne gubi samo slobodu izbora – on počinje željeti upravo ono što odgovara sustavu. I taj se proces ne pokreće i ne usmjerava s namjerom, nego se događa sam po sebi, u skladu sa zakonima samoorganizacije parazitnog sustava, to jest sinergijski. Samo mali broj ljudi to vidi i razumije.

Gospoda iz Bilderberškog kluba mogu umišljati da su sposobna nešto kontrolirati, no to je pogrešno – sustav će i njih progutati, i to prve. Situacija je već odavno izmakla kontroli. Iako su, možda, oni to shvatili budući da među njima ima prilično pametnih ljudi.

I tako, *nova stvarnost* više uopće nije kao prije i pravila za preživljavanje u njoj su drugačija. Civilizacija je napravila oštar zaokret od prirodne strane čovjeka prema tehnogenom društvu. To se vrlo snažno odražava na ljude – više nisu slobodni pojedinci, već su elementi sustava čiji se značajni dio energije i svijesti nalazi pod utjecajem tog sustava. Transurfing kao tehnika upravljanja stvarnošću ne funkcionira, da tako kažemo, sasvim učinkovito ne uzmu li se

u obzir sve te promjene. Čitatelji mi pišu da sve rade ispravno, ali stvarnost ne popušta – nešto nedostaje. Što točno?

O tome govori cijela knjiga. *Rješenje leži u drugoj, nekonvencionalnoj sferi, ondje gdje se preklapaju metafizika i svakodnevni život.* Kako bismo vidjeli i shvatili ono što stalno izmiče logičnom objašnjenju, potrebno je prvo doslovno fizički očistiti svijest o percepciji i osloboditi se mentalnih šablona koje nam nameće društvo. U prošlosti su za premještanje skupne točke magovi koristili halucinogena sredstva. Ovdje se, naprotiv, predlaže konačno otrežnjenje. Koliko mi je poznato, u ezoteriji još nitko nije proučavao pitanje percepcije okolne stvarnosti s tako neočekivanog gledišta. Cilj magova postiže se na tako jednostavan i prirodan način da se čini kao da to nikako ne može biti taj mali ključ koji otvara vrata prosvjetljenja.

A ipak, ključ je već isproban u praksi. U svijesti se zaista događaju zamjetne promjene. To su neobična iskustva koja je teško opisati, ali mogu ih okarakterizirati kao bistrenje. Otkriva se bit stvari, stvarnost se počinje percipirati onakvom kakva zapravo jest. Sve postaje jasno kao da se podigao veo. U pogledu energije osjeća se lakoća, snaga, visoka razina budnosti. Mnogi od mojih čitatelja već su isprobali predložene tehnike i svi do jednog potvrđuju da se s njima događa isto. *Nikakve meditacije, treninzi i slične manipulacije duše i tijela nisu potrebne.*

Donedavno nisam mogao razumjeti sljedeće: tako je puno knjiga napisano, Znanje je dostupno i kao da ga razum shvaća, ali nije ga svjestan. Jer razumjeti i biti svjestan dvije su potpuno različite stvari. *Ispada da je sve dosta jednostavno: da biste izašli iz stanja obamrlosti, trebate prestati gutati tablete kojima vas kljukaju.* I tada se odvija nešto uistinu neobično – kao da sa sebe otresete zablude, probudite se u snu na javi i počinjete shvaćati tko ste, gdje se nalazite i što se oko vas događa. Uskoro ćete saznati što su to “tablete”, a sada se pokušajmo osvrnuti na već poznata pitanja s novog gledišta koje nije trivijalno.

Cilj: put ili odredište?

Posljednjih se 8 do 10 godina bavim traženjem sreće, uspjeha, praznika u životu. Kad sam počeo čitati vaše knjige, našao sam ono što sam tražio. Prva je dva mjeseca sve bilo jednostavno sjajno, život je postao tako lijep, pojavilo se duboko uvjerenje da mogu odabrati bilo koju varijantu. Osjetio sam što je to jedinstvo duše i razuma, energetika je bila na visokom stupnju. Zahvaljujući knjigama, prešao sam na novi posao.

Međutim, zatim se nešto dogodilo i, bez obzira na to što se neprestano držim vaših savjeta i već su mi trebali postati navika, praznik je nestao. Unutarnja i izvanjska važnost je prevelika. Trudim se neprestano biti u svjesnom stanju, ali nikako ne uspijevam umanjiti važnost. Povećao se strah od budućnosti, nikakvi mi poslovi ne polaze za rukom, ne mogu napraviti ništa vrijedno, u duši je tuga. Osjećam se kao da sam u dubokoj komi.

Negativnost se za mene lijepi bez obzira na to što se redovito bavim sportom, obraćam pozornost na energetske kanale, branim se zdravom i ukusnom hranom koja me ne usrećuje. Postoje li možda neke metode programiranja podsvijesti koje bi mi pomogle da izađem iz depresivnog stanja?

Jedan od glavnih razloga apatije je nedostatak cilja u životu. Kad nemate čemu težiti, nastupa malaksalost, svijest pada u san. I obratno, kad nešto želite postići, energija namjere se aktivira i životni se tonus povećava.

Ako ništa ne ide dobro, treba pronaći i postaviti si cilj. Kad nema cilja i postojanje je besciljno, amorfno. Za početak kao cilj možemo uzeti sami sebe – *baviti se sobom*. Što vam može donijeti samopoštovanje i zadovoljstvo? Postoje brojni putevi do usavršavanja samoga sebe: vanjski izgled, intelekt, fizička forma itd. Možemo si postaviti cilj da postignemo bolje rezultate u jednom ili nekoliko aspekata. Vi najbolje znate što će vas usrećiti. Tada će se pojaviti i volja za životom i sve ostalo će se automatski srediti.

Pročitao sam vašu knjigu i zainteresirao se. Pokazalo se da već sretno živim u skladu s njom. Radi se o tome da dobro uspijevam umanjiti važnost, ali svrhu svojeg postojanja nikako ne vidim. Sve što želim su neke sitne, sebične želje koje su, uostalom, malo u skladu s onim što trenutačno radim. U idealnom bih slučaju želio puno putovati, živjeti dugo potpuno zdrav, malo raditi (u načelu ne volim raditi), puno zarađivati, živjeti sa ženom, ali pritom imati i mnoge druge lijepe žene, uživati u uspjehu u svom okruženju. U takvoj se ulozi lako mogu zamisliti. Može li to što sam opisao biti cilj? Ako da, onda ću se morati razvesti od žene, dati otkaz na poslu na kojem se uspješno dajem u najam, negdje dobiti puno novca i kupiti kartu za put oko svijeta... No s druge strane, nije mi ni sad tako loše... Ukratko, ne znam što želim i trenutačno ničemu ne težim. Što da radim?

Prvo trebate napraviti ono što vam dobro ide – umanjiti važnost samog cilja. Zašto ste uvjereni da bez cilja nikakva života ne može biti, ako vam i ovako nije loše? Možete jednostavno živjeti za vlastito zadovoljstvo ne zbunjujući se svakojakim “visokoduhovnim” kategorijama.

No ako ipak želite pronaći svoj put, vratite se osnovama transurfinga. Prema definiciji, *vaš je cilj ono što će vaš život pretvoriti u praznik*. Slika koju ste opisali stvarno nalikuje na praznik. Ali što vas može dovesti do nje?

Beskorisno je razbijati glavu, to jest pokušavati “izračunati” svoj cilj logičkim putem. Rješenje treba doći samo, u jedinstvu duše i razuma, kad duša zapjeva, a razum počne zadovoljno trljati ruke. Da bi to rješenje stiglo, treba samo u mislima sustavno vrtjeti slajd vašeg praznika i nadzirati stvarnost. Odjednom ćete vidjeti da se stvaraju nove mogućnosti, otvaraju se vrata koja će vas odvesti do praznika. Prođite kroz ta vrata i ponovno vrtite slajd i kontrolirajte stvarnost. Uživljavajte se u stvarnost praznika i ona će uvijek biti s vama.

Treba li postojati samo jedan univerzalan cilj? Ili možemo težiti i manjim ciljevima?

Ako uspijete stvoriti i sustavno vrtjeti slajd s više ciljeva ili nekoliko različitih slajdova, samo izvolite, vi ste gospodar svoje stvarnosti. Možete uzeti onoliko ciljeva koliko ih možete ponijeti. Točnije, koliko imate strpljenja raditi s njima. S dugoročnim se ciljevima uistinu treba potruditi. A kratkoročne ili trenutačne, kao na primjer, autobus koji čekate ili mjesto za parkiranje, treba samo uzeti – doslovno kao novine na kiosku, ni sekundu ne razmišljajući i ne sumnjajući u uspjeh. A ako ne uspijete, ne ljutite se, već s lakoćom pustite cilj. Ne zaboravljajte načelo koordinacije namjere. Tko zna kakvih ste se nepoznatih problema zbog toga riješili?

Nažalost, ne mogu se pronaći u stvaralačkom samoostvarenju, točnije, naći onu aktivnost koja bi moj život pretvorila u praznik. Ma kako to banalno zvučalo, moj cilj je materijalna dobit ili, drugim riječima, financijska neovisnost. Napravio sam svoj ciljni slajd i znam što želim postići u ovom životu, bez obzira radi li se o automobilu, luksuznom penthouseu, putovanjima, janti... Aktivno tražim sve što je povezano s mojim predmetom želje, ali također razmišljam o stalnom nedostatku novca, nakon čega počinjem s još većim žarom tražiti načine kako da ga zaradim. Problem je u tome što ću biti zadovoljan kad

u džepu budem imao dovoljno da se hranim u bilo kojem restoranu, odlazim s prijateljima u najbolje gradske noćne klubove, odijevam se u skupim buticima i živim za svoje zadovoljstvo. Sve to vizualiziram, ali ne vidim nikakve rezultate. Doduše, vidim kako se moj svijet brine o meni, to ne mogu poreći, ali u financijsko blagostanje ne dospjevam onako kako bih želio... Kako se izvuci iz te rupe prosječnog blagostanja?

Vi tražite “aktivnost koja će vaš život pretvoriti u praznik”. Ne treba tražiti aktivnost, nego se usredotočiti na ono što želite postići u konačnici. Zar *praznik života* nije cilj? To je sasvim dostojan cilj. Upravo na to i treba fokusirati svoj razum. Tada će izvanjska namjera sama predložiti odgovarajuću aktivnost. Potrebno je samo oči držati otvorenima kako ne biste previdjeli vrata koja vam se otvaraju.

Vaš je problem u tome što se ne uspijevate otarasiti ove misli: *na koji način ću to postići*. To nitko ne zna i ne može znati. Razum se mora priviknuti na to da rješavanje tog zadatka nije njegov posao. Njegov je posao sustavno vrtjeti sliku ciljnog slajda. Upravo onakvu sliku kakvu ste opisali. Živate virtualno takvim životom, ali ne radi zabave kao što rade zaigrana djeca i oni koji maštaju, već s čvrstim uvjerenjem u to da će se takva slika prije ili kasnije ostvariti. Neka vas ne brine kako će se i kada opisana slika realizirati. Stvarnost će se neizbježno prilagoditi vašim mislima. Nema joj druge! Vi imate posla s ogledalom. No trenutačno su vaše misli potpuno obuzete traženjem odgovora na pitanje “*kako?*”. Stoga se ta beskorisna potraga odražava u ogledalu vašeg svijeta.

*Moj je problem u tome što nemam cilj. I ne mogu ga nacrtati ili na neki način oblikovati ma koliko se trudila. Ne želim si nametnuti neka-
kvu lijepu (tuđu) sličicu. Uvijek sam se plašila zamisljati sveobuhvatne
želje. Znate li zašto? Zato što nikad nisam bila sigurna da će mi to
biti potrebno u trenutku kad se ostvari. I zbog toga sam uvijek pasivno
plivala u smjeru struje. Uvijek mi je bila strana varijanta “promijeni i*

nadvladaj sebe". Odabrala sam pasivan put. I poanta svega ovoga je da ne znam kako se ponašati (slijedeći vašu teoriju) ako ne mogu napraviti ni početni korak – odrediti svoj cilj. Slažem se s načelima kretanja kroz život. No što mi je činiti kad imam već 33 godine, a cilja i dalje nemam. Osim toga, došla sam do stanja kad na svijet reagiram "glupo", na temelju osjećaja ugone ili neugode. Već sam dva mjeseca bez posla (otišla sam jer mi je sve dojadilo). Sada bih se željela zaposliti, po mogućnosti pronaći posao s nekom perspektivom (to je ono o čemu sam maštala kad sam odlazila s prošlog posla). No zbunjuje me moj osjećaj neugode. Pritom razumijem da bi taj osjećaj nestao kad bih pogledala situaciju iz drugog kuta. No tada ispada da ću se namjerno potruditi i promijeniti svoj odnos prema situaciji. I kako onda "slušati svoju dušu"? Općenito, nekako sam zbunjena.

Prva pogreška: ne treba "pokušavati nacrtati ili na neki način oblikovati svoj cilj". To ne možete postići snagom razuma sve dok ne shvatite, barem u općim crtama, što želite od života. Druga pogreška: ne trebate se "siliti pogledati situaciju na drugačiji način". Zbunjenost proizlazi iz toga što svjesno mijenjate odnos – načelo koordinacije namjere kaže da kada svojom voljom gospodara negativan događaj pretvarate u pozitivan, kao da se pravite da vam ide na ruku. Mijenjate odnos prema događaju budući da znate da ovisno o izboru puta na raskrižju dospijevate na povoljne ili nepovoljne krakove linije života. Mijenjati pak odnos prema situaciji uistinu je besmisleno i zato vam se to i ne isplati raditi. Zašto? Ispalo bi da morate, na primjer, zavoljeti svoj posao koji ne volite.

Što učiniti s osjećajem neugode u situaciji, to jest u stvarnosti koja traje?

Usredotočiti se na stvarnost kakvu bismo željeli vidjeti, ne obraćajući pozornost na sve ono što nam stvara neugodu. Na primjer, zapale su vas obveze koje vam se ne sviđaju, iako ste poslom općenito zadovoljni. Kako se ponašati u toj situaciji? U mislima stvorite virtualnu stvarnost u kojoj ispunjavate samo one obveze koje želite.

Fiksirajte pozornost na zadatak koji vam se sviđa, a ostalo gledajte “zatvorenih očiju” dajući se za sada u najam. Prije ili kasnije realna će se stvarnost uskladiti sa slajdom koji ste stvorili – neželjene će obveze “otpasti” od vas same od sebe. Vidjet ćete na koji način. Tako funkcionira ogledalo svijeta. Provjereneno.

Koliko dugo čovjek može ne nalaziti svoj cilj? Godinu, dvije, deset? Sve je dobro, ali ne uspijevam doživjeti usbićenje izazvano nekim životnim ciljem. Ništa mi ne izgleda kao da je moje. Znam da svoj cilj mogu naći samo ja sam. I znam da si moram dopustiti jednostavno živjeti određeno vrijeme bez cilja. No koliko to može trajati? Možda dvadeset ili pedeset godina? Razumijem da “podli” razum nije sposoban mirno se opustiti i čekati. On je taj koji unosi nemir i strah da ću sasvim ostati bez cilja. Iako mi je trenutačno u životu sve u redu, ne prestajem željeti odrediti cilj koji bi bio samo moj. Želim otkriti najveći praznik duše. Možda postoje još neki načini određivanja vlastitog životnog cilja?

Stvarno, može se dugo čekati, čak i cijeli život, i svejedno ga ne dočekati. Ako vas je usisala močvara svakodnevice, ako se životni scenarij iz dana u dan ponavlja bez promjene, što bi se moglo dogoditi? Ništa. Većina ljudi upravo tako i živi: prvo dolazi školovanje i nada za postizanjem sreće u budućnosti, zatim obitelj, posao bez osobitih promjena, opet nada za uspjehom koji se stalno nazire negdje u daljini, kućanski poslovi, nezadovoljstvo i skromne razonode, ponovno obitelj, svakidašnjica, kauč, televizor. I tako prolazi život “u čekaonici”. Kako se izvući iz kruga svakodnevice?

Potrebno je steći namjeru da se oslobodite. Mnogima se čini da žele promjene, međutim nemaju ozbiljnu namjeru i više vole jadikovati da je život navodno sumoran i da od toga ne možeš pobjeći.

Međutim, primijetite da uspješni ljudi koje svaki dan gledate na televiziji vode vrlo aktivan stil života. Izbor je na vama: ili se potruditi i uložiti određenu energiju kako biste promijenili situaciju ili

se zadovoljiti monotonim postojanjem (što je mnogima, u načelu, također podnošljiva varijanta), no tada ne jadikujte zato što se cilj nikako ne otkriva.

Drugo je pitanje kako imati namjeru ako nemate snage niti želje za djelovanjem, nemate potrebnu dob ili ste jednostavno lijeni. Ako ništa ne želite, osim da se srušite na kauč nakon posla, znači da vam *nedostaje slobodna energija* koja zapravo hrani namjeru. Nemoguće je da ništa ne želite ako imate dovoljno energije. Glavni uzrok niske energetike, ako se ne računa nedostatak cilja, je velika zatrovanost organizma (eto posve praktičnog uzroka).

Nije obvezno da odmah uzmete u zadatak “osvojiti Mount Everest” ili da si postavite “dostojan” cilj samo zbog toga što je to potrebno. Bolje je započeti s elementarnim stvarima koje su uistinu potrebne za povećanje energetike: očistite svoje “sanitarije”, prijedite na zdravu prehranu, usavršavajte svoju fizičku kondiciju. Tada ćete vidjeti kako će se pojaviti i nove potrebe, a energije za njihovo obavljanje će biti dovoljno. A ako ipak i dalje budete lijeni bilo što započeti, onda niti transurfanje na kauču neće pomoći.

Pročitao sam sve vaše knjige i na sva sam pitanja našao odgovor. Na sva osim jednog: ŠTO JE ZAPRAVO MOJ CILJ? Moja je žena talentirana profesionalna umjetnica i ona je s tri godine znala da će biti umjetnica. Njezin je cilj da se istakne i zadovoljno se kreće u tom smjeru. ZAVIDIM joj jer nemam jasan uvid što točno želi moja duša.

Vaš cilj ne mora nužno pripadati nekoj umjetnosti. Zašto se, kada je riječ o cilju, neizostavno nameću zamisli o nekakvim uzvišenim temama? Ne treba se usmjeravati na cilj koji je od samog početka “uzvišen”. Netko ne može zamisliti život bez poezije, a nekome je čišćenje ulica ili sjeckanje mesa – drag posao. Ne trebate se *orijentirati* u skladu sa stereotipom da je životni cilj, tobože, nešto uzvišeno.